

gift. Så vi skal nok også have harmoniseret afgiftsprocenterne, hvis vi fjerner grænsen for aktieinvesteringen, men det er vi sådan set principielt tilhængere af.

Kim Behnke (FP):

Indtil disse forslag blev fremsat var det sådan, at når en ganske almindelig lønmodtager kom ned i sit pengeinstitut eller forsikringsselskab en gang om året og snakkede om pensionsopsparing, f.eks. kapitalpension, og vedkommende så skulle orienteres om, hvordan de årlige 30.000 kr. skulle placeres, så ville pengeinstituttet kunne sige til vedkommende: Nu skal du høre, du kan investere dine penge i obligationer eller en kontant placering, hvor der til gengæld er en realrenteafgift. Du kan også vælge at placere dine penge i danske eller udenlandske aktier. Her er ingen realrenteafgift, men til gengæld løber du en kursrisiko.

Her har mange gjort det, at de har sagt, o.k., vi vælger en fornuftig placering, f.eks. med halvdelen i obligationer og den anden halvdel i aktier. Dermed har det været sådan, at næsten uanset hvor galt det gik på aktiemarkedet, så havde man stadig væk nogle penge stående. Realrenteafgiftfritagelsen for aktier har derfor fungeret som en kompensation for den kursrisiko, folk løber.

Men nogle år er det jo gået rigtig galt. I 1994 havde jeg for mit eget vedkommende en forrentning af min kapitalpension på minus 8,7 pct. Det var jo ikke særlig rart at se på, og det skyldtes, at aktiemarkedet knækkede i 1997. Der blev tabt masser af penge på aktieinvesteringer. Men det løber man jo så ind andre år, hvor afkastet for aktier er lidt større.

Det, regeringen nu foreslår med en total omlægning, hvor det er sådan, at man kun har et fradrag på 44 pct. af de penge, man sætter ind på sin kapitalpension, men stadig væk skal betale 40 pct. af det, man trækker ud, betyder reelt, at man kun har 4 pct. i gevinst ved at have sine penge stående dér i mange år.

Men når man kommer ned og skal rådgives og skal finde ud af, hvor man skal placere sine penge, så kan man placere dem i obligationer, hvor man ikke kan tabe penge, og her betaler man så den nye afgift på 26 pct., eller man kan placere sine penge i aktier, hvor man har en kursrisiko, og hvor beskatningen er en tilsvarende. Man skal da være dummere end dum, hvis man så placerer sine penge i aktier, hvor

der er en risiko for, at man decideret kan have en negativ forrentning.

Derfor bliver resultatet af det her, at der er færre penge, der er færre pensionsmidler, som går til investeringer i aktier. Det vil sige, at dansk erhvervsliv mister den risikovillige kapital, som hidtil er blevet stillet til rådighed.

Det har man selvfølgelig en løsning på, og det er det lovforslag, der hedder L 112. Det manglende provenu på Børsen skaffer man ved at tillade, at ATP og LD nu ikke kun kan investere for 40 pct., men for 50 pct. af deres portefølje. Det synes vi er en dårlig måde at gøre det på, for de individuelle ordninger, folk har, er med til at give mangfoldighed på markedet, frem for at det er en enkelt eller to investeringschefer, som skal sidde i LD og ATP og afgøre, hvilke firmaer der skal investeres i, og hvem der skal have dødsstødet.

Hvad meget værre er, betyder det, regeringen nu har foreslået, at der automatisk kommer et hul i det økonomiske flow, der er for familierne og for pensionsopsparingerne. Jeg går ud fra, at ganske mange familier er nødsaget til at ringe til deres pengeinstitut og sige: Vi stopper med øjeblikkelig virkning med at sætte penge ind på vores pensionsordninger, og vi vil gerne have et år eller to, hvor vi ser, hvordan vores nettoøkonomi bliver, når alle regeringens forslag om grønne afgifter osv. er kommet fuldt til indfrielse. I det år eller to, hvor folk lader være med at spare op, fordi de simpelt hen er usikre på, hvordan markedet udvikler sig, og hvordan deres privatøkonomi udvikler sig, får vi en mindre pensionsopsparing, end vi ellers ville have fået, og derfor bliver et af regeringens mål på området, nemlig at øge opsparingen, ikke nået.

Så har vi problemet med afkastet, og her er jeg fuldstændig enig med regeringen i, at realrenteafgiften er noget juks, og at den aldrig burde have været indført. Det kræver hvert år to sider i finansloven at beskrive, hvordan man beregner realrenteafgiftsprocenten, for det er jo kompliceret stof, og aktuarer sidder hver gang og klør sig i hovedet for at være sikre på at kunne regne det ud med korrekte decimaler. Når Finansministeriet ikke kan finde ud af at regne nogle af procenterne ud, går det helt galt, for de bliver lagt til grund for andre beregninger, så alene af den grund ville det derfor ud fra en fornuftsbetragtning være rimeligt, om man var ærlige og sagde: Vi har det sådan i Danmark, at ved pensionsopsparinger er der et